

NÁVAZNOSTI REINKARNACÍ, díl II. - Posmrtné dostaveníčko s ministrem

Karel Funk

Není setkání jako setkání. Někdy si i dva podají ruku přes „řeku“, která odděluje oba naše světy: svět živých ve hmotě a svět živých bez těla. Úplně neplánovaně jsem byl kdysi „narafičen“ k neobyčejnému setkání. Ve slovenských horách kdysi zahynul i se svou sedmnáctiletou dcerou skvělý ekolog, první polistopadový federální ministr životního prostředí. Poté došlo z jeho strany, již z druhého břehu bytí, k vysvětlení příčin této tragédie. Jak? Moje pražská kamarádka Máša měla tehdy z čista jasna velké nutkání přijet ke mně do Písku. Nevěděla proč, ale už několik dní tušila, že přes ni potřebuje jeho duše něco nutného sdělit. Když jsme s Mášou u nás doma volně povídali, najednou jsme zpozorněli. Cosi se v neviditelně chystalo, atmosféra v pokoji se změnila. A už to šlo úplně nečekaně a přirozeně, jako by tu byl s námi v těle. Aby měla jeho duše klid na soustředění a mohla s námi chvilku nerušeně setrvat, držel jsem ji, obrazně řečeno, v náručí s tou největší láskou, jaké jsem byl zrovna schopen. Dodával jsem jí i průbojnost, aby mohla své myšlenky Máše co nejzřetelněji sdělit. Takto jsme spojili či doplnili své síly a on „ukotven“ při nás, se mohl s námi sdílet. Jeho myšlenky byly sice převážně osobního rázu, podstatné však bylo, že takto přes nás dal vysvětlení své zhroucené ženě, proč došlo k úmrtí, kterému se v očích nás, smrtelníků říká tragédie. Vysvětlil, že jeho ekologické myšlenky neměly v nynějším stavu celé naší společnosti (morálním i ekonomickém) prostor pro realizaci. Nebyl by zde již moc platný. Tento jeho život byl spíše přípravou na silnější a úspěšnější působení v tomto oboru v inkarnaci příští. Jeho dcera s ním pak bude toužit spolupracovat, proto odešli spolu. Příště budou mít tím větší síly a schopnosti k další práci pro lidstvo. (Dodám ještě milou epizodku: když jsem si před spaním, ještě plný onoho živého prožitku, vzpomněl na svého nového přítele z onoho světa – před tím jsme se totiž neznali – tak už byl u mne a oba jsme se pociťově radovali, jak snadno se nám spojení a sdělení zdařilo. Vřelý, ba přátelský vztah, který jsme k sobě v pár vteřinách takto navázali, by se dal přirovnat v našem světě k fázi potykání si. Vida, potykali jsme si posmrtně s panem ministrem, to se člověku hned tak nepříhodí, ba asi i pro něho to bylo nečekané.)

Ledacos o takovýchto věcech nám osvětlí opět nahlédnutí do knihy M. Hoffmeistera *Záhady početí* (nakl. Fabula). Nebudeme nyní probírat fáze vtělování, ale zastavíme se u některých skutečností okolo úmrtí a zrozování, které nám mohou osvětlit příčiny nebo souvislosti mnohého, s čím se občas setkáváme v okolním viditelném světě.

Předčasná úmrtí nemusí být opravdu „předčasná“

Občas se leckdo „spravedlivě“ zarouhá, že Bůh je krutý, nechá-li někoho zemřít předčasně, snad i na vrcholu sil. A co když je to jinak? Může to být jak nastřádaná karma z povahových splodin, do kterých jsme u druhého skrze snad společensky přijatelnou roušku povahy nenahlédli, nebo ochrana před dalším zlem, které by si člověk ještě karmicky zasel, ale může to být i něco jiného.

Odchody v dřívějším věku mohou působit na příští inkarnaci dokonce příznivě, ba bývají proto i z dlouhodobějšího plánu vyvolány. Když dejme tomu nastala v důsledku nemoci smrt dříve, než by nastala jinak, tu člověk prochází branou smrti tak, že si vlastně zachová a s sebou odnese určité síly, které by byl využil. Tyto síly, které člověku zůstanou jako jakési

zbytkové síly, se přidají v budoucnu k volním a citovým silám člověka, takže je posílí, umocní. Takový člověk je pak schopen to, co mu tyto síly poskytnou, využít v přípravě na další vtělení: vstoupí do pozemského života silnější, ve své vůli charakternější a mocnější, než kdyby nenalezl tak brzkou smrt. Ale to, že se to musí stát právě tak, souvisí s dřívější karmou. Obdobně je tomu při předčasné smrti úrazem. Také zde zůstane takový zbytek sil. Co tím člověku přitéká, může použít ke svým intelektuálním silám, k silám poznání. Často právě velcí vynálezci jsou těmi, kteří v dřívějších inkarnacích zahynuli při situacích, kterým říkáme neštěstí a tragédie.

„Mentálně postižení“ jsou někdy jen jiní, ne postižení

Může to mít různé příčiny, například pyšné zneužití intelektu ke zlu v předcházejícím životě. Podle R. Steinera ale existují i takovéto příčiny: Bezprostředně před vtělením dochází k důležité události, jakési obrácené době toho, co se děje po smrti. Podobně jako bezprostředně po smrti (tedy hned po odložení fyzického těla) se před duší rozvine zpětná vzpomínka na minulý život, podobná široké malbě či panoramatu, tak se bezprostředně před vtělením objeví určitý vhled do příštího života. Nevidíme před sebou detaily, ale všechny poměry příštího života ve velkých obrysech.

Tento okamžik má obrovský význam. Stává se, že lidé, kteří v dřívějších životech velmi trpěli a prožili mnoho těžkostí, dostanou při pohledu na nové poměry a osudy šok a duši drží zpět od úplného vtělení, takže do těla vejde jen část duše. Šok z takového vhledu má za následek narození člověka s mentálním postižením nebo epilepsií.

Tento vhled do budoucnosti se může stát osudným jen tehdy, když jím člověk utrpěl tzv. šok, tj. zpěčuje se vtělit. Při regulérním vstupu se éterické tělo kryje s fyzickým tělem; v případech šoku nikoli. Éterické tělo pak nevejde úplně dovnitř fyzického těla, zejména na hlavě vyčnívá ven, přečnívá nad hlavu, a proto nemůže správně vypracovat orgány rozumu. Část případů idiocie s tím souvisí, ale ne zcela všechny; to je třeba zvláště zdůraznit. Může například dojít k případu, kdy jedinec velmi touží pomáhat takovýmto lidem. Po odtělení pozná, že by bylo velmi užitečné, aby takovýmto stavem mentálního omezení sám prošel, aby se do něho dokázal pak tím plněji vcítit a pomáhat. Zvolí si tedy dobrovolně (nikoliv karmicky) život jako mentálně postižený. Může to být jen kratičká zkušenost, odejde z tohoto světa tedy – podle našeho usuzování – „předčasně“. Poté se stane v dalším životě vynikajícím lékařem lidských duší.

Zlé noční můry

mohou mít více příčin. Podívejme se na tu, která souvisí s „nepořádkem“ v našich tělech při zrozování. Odložené astrální tělo, tedy astrální mrtvola, by se mělo po smrti rozplynout. Ve výjimečných případech k tomu ale nedojde. R. Steiner popisuje, že zřící může pozorovat například bloudící a rozpouštějící se astrální mrtvoly. Astrální mrtvola vysoce vyvinutého člověka, který pracoval na přepracování svých nízkých pudů, se rychle rozpouští, ale u lidí, kteří svým nízkým sklonům a vášním nechali volný průběh, toto rozpouštění postupuje zdlouhavě.

Výjimečně dojde dokonce k tomu, že se stará odložená astrální mrtvola nerozpustí ani tehdy, když její původní nositel jde k novému zrození. To je pak těžký osud. Jestliže se takový člověk za zvláštních okolností brzy vrátí na zem, je k němu jeho stará astrální mrtvola nyní silně přitahována a vklouzne do jeho nového astrálního těla. Člověk sice má nové astrální tělo, ale jeho staré se s ním spojuje a obě pak vláčí s sebou životem. Staré astrální tělo k němu pak přistupuje ve zlých snech nebo vizích jako druhé Já a poletuje kolem, trýzní a mučí ho. Stará astrální mrtvola snadno vystupuje z člověka ven, protože není pevně spojena s ostatními bytostnými články, a objevuje se potom jako dvojník. Může pak strašit nebo páchat jiné neplechy (i když strašení „mrtvých“ má i jiné příčiny).

Dědičnost

můžeme, ba měli bychom, sami celoživotně rozpoznávat a ovlivňovat. Máme-li se stát plně sebe-vědomými lidmi, kteří se zcela kontrolují pouze svým Já, měli bychom pracovat na poznávání a odkládání prvků dědičnosti ve své povaze. Ty se kombinují s naší individualitou a jejich rozpoznávání je někdy obtížné. Je to práce na celý život. Podle R. Steinera se dědičnost přenáší do éterického (povahového, temperamentního) a fyzického těla. Pak se člověk může správným životním názorem stále, tj. celoživotně posilovat ve svém vlastním bytostném jádru a přemůže dědičnou zátěž, neboť činná duchovnost je schopna vyrovnat tělesnou stránku.

Kdo se však ve svém duchovním bytostném jádru neposiluje, kdo si řekne: Duchovní je jen produktem tělesného – ten je pak, protože nemá silné nitro, vydán napospas dědičným zátěžím, které u něho musejí působit škodlivě. Měl by svou sílu Já očistit a natolik posílit, aby opanoval síly dědičnosti.

Má-li člověk vůli k poznávání, dává svému duchu potravu; jeho duch zesílí a vyžaduje vládu nad tím, co se nezávisle na něm děje z dědičnosti v jeho éterickém a někdy částečně i fyzickém těle. Duchovno, když ho posilujeme a činíme mocnějším, získává nadvládu nad materiálem, tj. nad zděděnými sklony. Mějme postoj: *Jakkoli mocně ještě působí zděděné sklony, já chci dát potravu duchovnu v sobě! Tak se stanu vítězem nad zděděnými sklony.* U někoho naopak získávají dědičné sklony stále větší moc nad člověkem. Lidé v dědičných sklonech zpustnou, pokud neposílí svého ducha a nebudou silným duchem neustále překonávat to, co se dědí. Zděděné síly zmrtnují, podlamují naše pravé Já. Člověk je postaven dovnitř celého světa a jeho duchovno musí naopak sílit. Správným životním názorem se ve svém autentickém bytostném jádru stává stále silnějším a přemůže dědičné zatížení, neboť pravé, dobře ukotvené duchovno, je schopné vyvážit mnohé z dědičnosti.

Ti, kteří nezískají nadvládu nad materiálem a nad zděděnými sklony, zpustnou, což se ve velkém rozsahu děje již dnes. Aspekt minulosti zde působí dovnitř budoucnosti. S příchodem Krista máme své Já „vyloupávat“ z dědičných nánosů a stávat se plně sami sebou. Odtud onen výrok (možná i nepřesně přeložený), se kterým si theologie neví rady: „Zapři otce a matku... a následuj Mne“. Kristovo Já, obsažené trvale v zemské auře, může postupně projasňovat a zvědomovat spásným vlivem naše lidské Já, které se tak stává jeho buňkou. Cílem pak je ono Pavlovo: „Nejsem živ já, ale živ je Kristus ve mně.“

Výběr jména

Mohou být rodiče svému potomku užiteční již před zrozením? Ano, a po více stránkách. Nejen tím, že

se budoucí maminka nevzteká, neinfikuje kalným pseudoměním, nepije alkohol, nefetuje, že ji okolí

šetří fyzicky i psychicky apod.

Ale i rozvažováním nad

správným jménem. Obzvláště ze jména, jehož nositelem byl některý svatý, plynou do duše člověka

celoživotně síly tohoto někdejšího pravzoru či modelu. I proto je krásné zůstat u tradičních jmen po

našich světcích. Byly doby, kdy děti dostávaly, hlavně při křtu, dvě jména. V takové době radil

dr. Steiner paní Charitě Benkendörfer: „Není vůbec lhostejné, jaké jméno musí člověk nosit celý

život. Pokud by ho matka opravdu nevěděla, hledejme v „Duševním kalendáři“ (napsán R. Steinerem

1912, vydán nedávno i v češtině) a sice z půlroku, který následuje po narození, nikoli v uplynulém.

Obvykle je to tak, že matka o tom jméně ve 4. – 6. měsíci sní, nebo ji napadne při bdění včetně barvy,

která se k dítěti hodí, a při porodu slyší jméno svého dítěte. Jedno jméno jí řekne anděl, druhé jméno

souvisí s archandělem z doby početí. Jedno jméno má dítě z posledního života a jedno pro budoucnost.

Rodiče se musí osvobodit od oblíbeného jména a od předsudků. Matka často zná jedno jméno

a otec druhé.“ Duchovní zárodek, který se individualizuje ze sil uplynulého života a jde k matce, volá

na ni jméno z minulé inkarnace a sice skrze archanděla: z doby početí. Druhé jméno, které zná spíš

otec, pochází z organizace Já, která jde k otci a nese v sobě aspekty budoucnosti, nad nimiž bdí anděl.

